

at komme fra den uheldige Bestemmelse, denne efter min Formening skadelige, bekostelige og uberettigede Bestemmelse.

Hvad jeg her har udtalt, har havt til Hensigt at forebygge Gjentagelse af, hvad jeg har seet, engang er seet. Den ærede Minister maa være tilfreds dermed eller ikke, det skal jeg ganske lade staae hen; jeg er sikker paa, at jeg ikke har overtraadt Grændsen for, hvad jeg skulder mig selv, og hvad jeg skulder Andre — og jeg gjentager det, finder den ærede Minister og hans Colleger — Marineministeren inklusive — at mine Meddelelser have været uberettigede og for Staten skadelige, saa sætte de mig under Rigsrets-Tiltale.

Udenrigsministeren: Jeg tager ikke gerne Ordet i Anledning af, hvad der hyttes her i denne Sal, naar det ikke er Noget, som ligefrem kan opfordre mig dertil i min Egenkab som Medlem af Thinget; jeg troer nemlig, at det bestemt maa fastholdes, at det kun er i denne Egenkab, at nogen Udtalelse her fra min Side kan finde Sted. Derfor skulde jeg heller ikke af, hvad der er hytret af den ærede sidste Taler, have taget Anledning til at udtale mig, naar det ikke havde havt en saa aldeles personlig Charakter, og saaledes ogsaa var rettet mod mig, at det maatte synes heelt besynderligt, om jeg taug stille. Jeg vil ikke forstyrre det ærede Medlems gode Bevidsthed om at have handlet fuldkomment rigtigt og ikke i nogen Henseende at have vaakt Anstød. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem har en ganske anden Opfattelse af, hvad der er passende og tactfuldt, end jeg idetmindste har, og jeg tvivler derfor ikke paa, at han i den Henseende befinder sig indenfor saa vide Grændser, at han meget sjelden vil være generet af dette Hensyn. Heller ikke troer jeg, at han vil blive generet af nogen Rigsret, som han saa høitideligt paakaldte. Det er jo ganske klart, at der her ikke kan foreligge den allermindste Anledning til at sætte en saadan i Bevægelse, skjøndt jeg ikke tvivler paa, men tillader mig endog at være overbevist om, at en Rigsrets-Anklage vilde være det ærede Medlem et hjært Efterslet fra et kortvarigt

Ministerium. Men jeg kan dog ikke nægte, at det forekommer mig soleklart, at der er visse af de Ytringer, som den ærede Rigsdagsmand fremkom med, der maatte synes at falde saahovedfulds ned her i Salen under denne Forhandling, at det skulde være forunderligt, om den ærede Rigsdagsmand ikke selv ved noget Overlæg vilde komme til den Erkjendelse, at mange Andre maae finde det i høi Grad stødende, at saadanne Ytringer ere fremsatte, og fremsatte af ham. I Forbigaaende skal jeg bemærke, at jeg fatter ikke nogensomhelst Grund til den ærede Rigsdagsmands Udtalelse om, hvorledes man i Europa efter hans Formening betragter Ministerier af den Bestaaffenhed som det nuværende. Det er mig ubegribeligt, at der i, hvad der blev sagt af den ærede Rigsdagsmand om den her foreliggende Sag, var Nogetsomhelst, der kunde give gyldig Anledning til en saadan Udtalelse. — Nu er det jo vistnok Noget, der kunde bæres, selv om det var Tilfældet, at der paa visse Steder i Europa skulde være Formening om, at et Ministerium som det nuværende ikke convenerer. Hovedsagen bliver, at det convenerer Landet selv. Og da mener jeg, at det dog ikke kan oversees, hvad der jo foreligger som Kjendsgjerninger, at de Ministre, som her kunne være meente, langt fra at paatvinge sig, have gjort alt deres — og ved forskjellige Leiligheder derfor været udsatte for Misbilligelse — for at aabne Veie for Andre, som maatte troe sig bedre istand til at bestyre Landet til Gavn for det og til Glæde for Europa. Men naar der, efterat disse Mænd vare fratraadte, har viist sig en Opfordring til atter at søge til dem, saa maa det dog forekomme besynderligt, at Nogen finder sig foranlediget til her i Folkethinget at udtale, at Europa ikke gjerne seer et saadant Ministerium, og høist besynderlig maa en saadan Udtalelse forekomme, naar den kommer fra en Mand, som netop er fratraadt Udenrigsministeriet, og som man altsaa skulde troe i den Henseende havde været Gjenstand for Confidentier, som efter hans Forestilling om det Passende vistnok vilde have været meget hazarderet. Naar imidlertid det ærede Medlem indskrænkede sig til Tyskland og Frankrig